

ընտանիքը — եղբայրը, չորս որդին, երկու
գուտարը, բոլորն էլ ծառայեցին միեւնոյն
գործի: Քանի մը տարուան ընթացքում յաջո-
ղեց ամբանալ մայր երկրի սրտում, մի ոտը՝
Շիրակ, միւսը՝ Տարօն, մի բարդուկը դրած
Սպերի եւ Տայքի վրայ, միւսը պարզած դէպի
արեւելք՝ Սիւնիք, Աղուանք, Վասպուրական:

Քաջ եւ իմաստուն իշխանը շնչաւորեց եր-
կիրը, վերականցնեց բեկուած հաւատը դէպի

իր սպառան, աշխուժեց գործունէութեան նոր
տենդով:

Յաջորդներին մնում էր շարունակել սկը-
սած գործը արթնութեան մէջ, աչքերը յառած
գայիք արշալոյսին: Գիշերն արդէն անցել էր
եւ վերացող աղջամուղջը խոստանում էր յու-
սայից պայծառ օրեր ...

(Շարունակելի)

ՊԱՐԱՊ ԿԱՐԱՍԷՆ

Ուրիշներ լեցուն գաւաթէն կ'ըմպեն,
Իսկ ես՝ առանձին՝ կ'ըմպեմ պարապէն.
Անոնք կը պարպեն, իսկ իմս միշտ լեցուն
կ'ըմպեմ, ու կ'երգեմ՝ պարապն է ամէնն:

Կարասը բացի՝ պարապ էր. խնդաց
Կարասին մէջը վիռուկը ցատած.
— Աս է բուն գիւնին, ըսաւ, ու ասիէ՝
Խմած է աշխարհին, ու ինքն իսկ Աստուած:

Վրեժուկ, կը տեսնեմ կանանչ ու կապուտ
Իժը, որ կ'ելլէ բոցէն աչքերուդ,
Ելի՛ր՝ քու ձեռքովդ լեցուր իմ բաժակն՝
Պարապ կարասին ծիծաղէն անսուտ:

Ոչ ես անոնցմէ՝ որ մաքր կ'ընտրեն,
'հոր՝ լալով անմահութիւն կը խնդրեն.
Հոգիս՝ Ամբողջին կատակն հասկցած,
Կը բաւէ հիմա ոչ մէկ բան իրեն:

Օ'հ իմ անմահ մատուցակ հոլանի,
Ե՛լ, բան մը բեր, ըլլայ թոյն՝ կամ գինի,
Եւ ան բաժակովն՝ որով չէ խմուած,
Բան մը բեր որ իր մէջ կրակ մը ունի:

Ձեմ ես անոնցմէ՝ որ՝ բան մը կը գիշին
Գտնելու դիւրին ցամբայ մը միջին.
Մէկն է իմ թիւը երկու ծայրերէն,
Ըլլայ առաջին՝ կամ ըլլայ վերջին:

Բան մը բեր, բա՛ն մը, ով իմ մատուցակ,
Որմէ չէ քմպած եւ ոչ մի էակ.
Խըմե՛մ — ծիծաղիմ ծիծաղին վրայ
Անոր՝ որուն ծաղրն՝ իմ ծաղրն է հիմակ:

* * *

Խմէ՛ ով ցամբորդ, քու ցամբուդ վրայ՝
Փոսն է իր բերանն բացեր՝ կը թնդա՛յ,
Ու կը կափկտփեն ծնօտներն տենդով:
Երթալէդ առաջ խմէ՛ ու խնդա՛:

Գաւաթըդ վիհէն լեցուր ու անցիր,
Լայն է պարապը, խորունկ ու անծիր,
Պարապին կարասն է սիրտն Աստուծոյ,
Լեցուր այդ սրտէն՝ պարապն չի հատնիր:

Խնդա՛ ու խմէ մինչեւ ի մրուր,
Թէ՛ ո՛ւսկից եկար՝ եւ թէ կ'երթաս ո՞ւր՝
Ի՛նչ փոյթ, օ՛հ, ի՞նչ փոյթ, թող Ան հոգայ:
Գուն ծաղր մը առիր՝ այդ ծաղրը ետ տո՛ւր:

Ն Ո Ի Բ Ի